

Bartusz György tárlatnyitója a Forrás Galériában

Írta: SZJ - 2016.09.22.

Bartusz György (Fotó: Szinec János)

Szeptember 21-én a Nemzetstratégiai Kutatóintézet szervezésében, a budapesti Forrás Galériában került sor Bartusz György felvidéki képzőművész, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja kiállításának megnyitására.

A megnyitón a Nemzetpolitikai Államtitkárság képviselőjében köszöntőt mondott Fráter Olivér, a Nemzetstratégiai Kutatóintézet elnökhelyettese. Majd a kiállítás fővédnökségét vállaló Duray Miklósnak, a Szövetség a Közös Célokért elnökének ünnepi beszéde következett, aki Bartusz méltatása során hangsúlyozta, neki születnie nem művésznek kellett, hanem kéméndinek.

Duray MIklós méltatta a művész munkásságát (Fotó: Szinek János)

„Vannak a világunknak részei, ahol látásmódot lehet örökölni és szemléletet lehet nyerni. Az ott születettnek nem azért adatik meg ez a lehetőség, mert a közvetlen elődjének pályaválasztása – az ő esetében az édesapa kőfaragó szakmája – lett volna az irányadó a képzőművészet felé, bár a közvetlen elődnek az illetén választása nem elhanyagolható sem a saját, sem az utód életpályája szempontjából. De az elődnek ez a választása a látásmód érlelődésének csupán egyik fokát jelenti” – fejtette ki. Majd arról szólt, milyen hatással volt a művészre a történelem viharaival dacoló Kéménd, ahol a tájnak emberi arculata van és ahol a pusztítás nyomán mindig új élet sarjadt. Duray méltatásában Bartusz Györgyöt olyan művészként jellemezte, „aki a mások által fölöslegesnek vélt anyagot nem eltávolítani akarja, hogy a valóságban kibontakozhasson képzelt világa, hanem megismerni akarja az anyagot, oly módon, hogy górcső alá veszi, az anyaghoz felfedezőként viszonyul”.

East2East gitárduó – Eichinger Tibor, Kéri Gábor (Fotó: Szinek János)

A Munkácsy Mihály-díjas Bartusz György tanulmányait Prágában, a Képzőművészeti Főiskolán, majd a Képzőművészeti Akadémián végezte. 1963-tól szabadfoglalkozású képzőművész. Az 1960-as években a csehszlovákiai konkretista mozgalom tagjaként kezdte pályafutását. 1967-ben meghívást kapott egy pályázatra, melyet a korompai felkelés emlékművének elkészítésére írtak ki. A pályázatot megnyerte, és ennek köszönhetően műtermet tudott építeni Kassán, ahol máig is dolgozik.

Alkotásaiban az idő megfoghatatlansága és annak képzőművészeti megjelenítése, az idő és a cselekvés kapcsolatának gondolata foglalkoztatja, mely témák egész pályája során végigkísérték művészetét. Az 1970-es évek második felében jöttek létre az alumíniumból készült Tér-idő című szobrainak első darabjai, melyek a mozgásra, a térbeli és időbeli változásra mutatnak rá. A szobrok forgatható fémlapokból állnak, melyek mozgatásával módosítható azok szerkezete, formája.

1990 és 1999 között a pozsonyi Képzőművészeti Főiskola „Szabad kreativitás” műtermét vezette. Később Kassán indítványozott hasonló iskolát, mely 1999-ben a kassai Műszaki Egyetemen valósult meg, ahol szabad művészeti tanszék jött létre. Máig is itt tanít, pályája során sok tehetséges fiatal művészt nevelt. Köztéri szobrai megtalálhatók Kassán, Révkomáromban, Bártfán. Műveit őrzi többek között a budapesti Szépművészeti Múzeum és a pozsonyi Nemzeti Galéria.